

Arrest

nr. 126 169 van 25 juni 2014
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 24 mei 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 17 april 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat J. KEMPINAIRE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 november 2011 legt verzoeker een verklaring van wettelijk samenwoning af met mevr. N.M, van Belgische nationaliteit. Op dezelfde dag dient verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Op 7 mei 2012 neemt de burgemeester te Kortrijk de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 21 november 2012 dient verzoeker een nieuwe aanvraag in van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Op 17 april 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan

drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoeker ter kennis gebracht op 27 april 2013. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 21.11.2012 werd ingediend door:

Naam: B.

Voorna(a)m(en): Z.

Nationaliteit: Algerijn

Geboortedatum: (...)1976

Geboorteplaats: Skikda

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.'

Betrokkene legt ter staving van de bestaansmiddelen een pensioenfiche van de Belgische onderdaan voor waaruit blijkt dat deze laatste een maandelijks overlevingspensioen krijgt van ongeveer 862,77 euro. Het gemiddelde voor het gehele jaar 2012 was gelijk aan minder dan 1000 euro per maand.

Aangezien de armoedegrens voor een alleenstaande in België 1000 euro bedraagt, ligt het inkomen van de Belgische partner voor haar alleen al onder deze armoedegrens. Rekening houdend met het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, ligt dit veel te laag om een minimum aan waardigheid voor zowel betrokkene als voor zijn partner te garanderen. Bijgevolg is het risico reëel dat betrokkenen ten laste zullen vallen van de Belgische openbare overheden.

Betrokkene voldoet dus niet aan de bovengestelde vereiste van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van de richtlijn 2004/38 van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de burgerschapsrichtlijn) en van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Verzoeker betwist niet dat zijn partner een overlevingspensioen geniet, waarvan het maandelijks bedrag ongeveer € 896,18 bedraagt. Dit overlevingspensioen wordt evenwel aangevuld met een leefloon van € 231, 51 per maand, alsmede met de kinderbijslag voor vier kinderen. Verzoeker betoogt dat zelfs aangenomen dat zijn partner geen loon heeft gelijk aan 120% van het leefloon, kan een aanvraag tot gezinshereniging niet automatisch worden geweigerd indien niet is voldaan aan de in artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet opgenomen voorwaarden betreffende de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Krachtens artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet dient in dergelijk geval te worden onderzocht of de burger van de Unie die vervoegd wordt en zijn familieleden, over andere inkomsten beschikt om in de behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. Verzoeker meent dat er *in casu* geen behoefteanalyse is uitgevoerd. De inkomsten voldoen namelijk om de zeer beperkte lasten te kunnen voldoen.

In het vierde middel voert verzoeker onder meer de schending aan van de materiële motiveringsplicht omdat in de bestreden beslissing niet de concrete situatie in overweging wordt genomen. Bij nalezing van de bestreden beslissing kan enkel geconcludeerd worden dat over de inkomsten waarover de burger van de Unie beschikt niets wordt gemotiveerd aangezien nergens uit de motieven blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet een behoefteanalyse heeft uitgevoerd. De bestreden beslissing bevat geen

verwijzing naar artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet noch een motivering inzake de bestaansmiddelen die de referentiepersoon en familieleden nodig hebben om in hun eigen behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

2.2 In de nota met opmerkingen repliceert verwerende partij met betrekking tot het eerste en vierde middel het volgende:

"In een eerste middel beroept verzoeker zich op een schending van:

- de richtlijn 2004/38 ;

- de artikelen 40ter en 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker houdt voor dat het overlevingspensioen wordt aangevuld met de kinderbijslag voor de kinderen en met een leefloon ad € 231,51 per maand. Tevens voert verzoeker aan dat geen behoeftanalyse zou zijn gemaakt.

De verwerende partij laat gelden dat verzoekers beschouwingen niet kunnen worden aangenomen. De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

"Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. '

Betrokkene legt ter staving van de bestaansmiddelen een pensioen fiche van de Belgische onderdaan voor waaruit blijkt dat deze laatste een maandelijks overlevingspensioen krijgt van ongeveer 862,77 euro. Het gemiddelde voor het gehele jaar 2012 was gelijk aan minder dan 1000 euro per maand.

Aangezien de armoedegrens voor een alleenstaande in België 1000 euro bedraagt, ligt het inkomen van de Belgische partner voor haar alleen al onder deze armoedegrens. Rekening houdend met het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, ligt dit veel te laag om een minimum aan waardigheid voor zowel betrokkene als voor zijn partner te garanderen. Bijgevolg is het risico reëel dat betrokkenen ten laste zullen vallen van de Belgische openbare overheden.

Betrokkene voldoet dus niet aan de bovengestelde vereiste van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen." (onderlijning toegevoegd)

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding na grondig en zorgvuldig onderzoek van verzoekers concrete situatie heeft geoordeeld dat aan verzoeker het verblijf van meer dan drie maanden diende te worden geweigerd, met bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker kan niet dienstig verwijzen naar een aanvullend leefloon en kinderbijslag, waaromtrent hij geen stukken heeft voorgelegd t.a.v. de gemachtigde van de staatssecretaris.

Uiteraard kan de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van zijn beslissing enkel rekening houden met de stukken die daadwerkelijk werden voorgelegd door de vreemdeling vooraleer de bestreden beslissing genomen werd:

Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf bv. R.v.St. nr. 46.794, 30.3.1994, R.A.CE. 1994, z.p.).

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v. V nr. 509, 29juni 2007).

Terwijl verzoeker bij het indienen van zijn aanvraag op 21.11.2012, uitdrukkelijk verzocht werd om "bewijzen voldoende bestaansmiddelen van de Belgische partner" voor te leggen. Verzoeker legde evenwel enkel een attest van de RPV dd. 04.02.2013 inzake het ontvangen overlevingspensioen en een rekeninguittreksel dienomtrent voor, doch legde geen stukken voor inzake een aanvullend leefloon of kinderbijslag.

Aan de gemachtigde van de staatssecretaris kan dan ook niet verweten worden geen rekening te hebben gehouden met stukken die niet werden voorgelegd; het is verzoekende partij die onzorgvuldig heeft gehandeld door enkel bewijzen inzake het overlevingspensioen voor te leggen, waaromtrent hij de motivering van de bestreden beslissing niet betwist.

Ten overvloede merkt verwerende partij nog op dat verzoekers verwijzing naar deze bijkomende 'inkomsten' sowieso niet dienstig kan zijn, nu krachtens artike140ter van de Vreemdelingenwet bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

"1° rekening wordt gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt".

Verwerende partij merkt tevens op dat verzoeker door zijn verwijzing naar het aanvullend leefloon erkent dat de inkomsten van de Belgische partner op zich niet voldoende zijn doch dat het gezin van deze Belgische partner integendeel bijkomende steun nodig heeft in de vorm van een leefloon.

In casu kan enkel worden vastgesteld dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, gelet op de omstandigheden die het dossier van verzoeker daadwerkelijk kenmerken, een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten heeft genomen.

Terwijl ook verzoekers beschouwingen als zou de bestreden beslissing dienen te worden vernietigd omdat er geen behoeftenanalyse wordt gemaakt, kunnen niet worden aangenomen.

Verwerende partij stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot het uiten van vage en theoretische beschouwingen, zonder in concreto aan te geven met welke elementen die hij zou hebben voorgelegd n.a.v. zijn aanvraag, geen rekening zou zijn gehouden.

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft wel degelijk een behoeftenanalyse uitgevoerd en rekening gehouden met de door verzoeker voorgelegde stukken; verzoeker toont niet anders aan en maakt de door hem voorgehouden schendingen dan ook niet aannemelijk.

"In casu blijkt zeer duidelijk uit de bestreden beslissing dat er wel degelijk onderzocht werd of er nog andere inkomsten waren waaruit zou blijken dat de verzoekster en zijn echtgenote in hun eigen behoeften kunnen voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid. De bestreden beslissing stelt dat verzoekster enkel inkomsten uit interim-arbeid voorlegt. Dit wordt niet betwist door verzoekster en vindt overigens ook steun in het administratief dossier. De verwerende partij neemt deze inkomsten niet in aanmerking om reden dat inkomsten uit interim-arbeid niet stabiel en regelmatig zijn. De Raad kan deze vaststelling bijtreden.

interim-arbeid is per definitie tijdelijk, zodat geenszins gesteld kan worden dat de inkomsten verkregen uit dergelijke arbeid regelmatig en stabiel zijn. Verzoeksters betoog dat de kans zeer groot is dat zij een overeenkomst voor onbepaalde duur zal kunnen afsluiten, doet hier geen afbreuk aan. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient beoordeeld te worden aan de hand van de feitelijke gegevens die voorliggen op het ogenblik van het nemen van de beslissing en op dat ogenblik lagen enkel bewijzen van inkomsten uit interim-arbeid voor. Met zijn betoog toont verzoekster niet aan dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij, in tegenstelling tot verzoekster voorhoudt een behoeftanalyse heeft gemaakt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt op dit punt niet aangetoond." (R.v.V. nr. 78.968 van 11 april 2012)

Volledigheidshalve merkt verwerende partij nog op dat verzoeker met zijn louter theoretisch betoog, niet aantoonde om welke redenen hij meent dat zulke behoeftenanalyse tot een andersluidende beslissing had kunnen leiden. Hij toont dan ook niet aan welk belang hij heeft bij zijn beschouwingen dienomtrent, terwijl de wettelijke bepalingen ter zake het ontbreken van de behoeftenanalyse niet sanctioneren met een absolute nietigheid.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan verzoeker het verblijf van meer dan drie maanden diende te worden geweigerd, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.

Tot slot merkt verwerende partij nog op dat verzoeker niet dienstig kan verwijzen naar de richtlijn 2004/38.

Los van de vaststelling dat verzoeker ook niet aangeeft welk artikel van deze richtlijn hij geschonden acht, hetgeen op zich al volstaat om de onontvankelijk van dit onderdeel van het middel vast te stellen, moet worden opgemerkt dat de Richtlijn 2004/38 werd geïntegreerd in de in de Vreemdelingenwet d.m.v. de Wet van 25.4.2007 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zodat verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op de rechtstreekse werking ervan.

Artikel 2 van de Wet van 25.4.2007 bepaalt het volgende:

"Deze wet integreert onder meer de bepalingen inzake de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van de richtlijn 2003/109/EG van de Raad van de Europese Unie van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen en van de richtlijn 2004/38/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, en artikel 11, §2, d), van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, in de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. "

Ook in het K.B. van 7.5.2008 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen., staat vermeld in artikel 1 :

"Dit besluit integreert de bepalingen inzake de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van de richtlijn 2004/38/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, in het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. "

Dienaangaande verwijst de verwerende partij nog naar een arrest dd. 20.2.2009 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (rolr. 23.332) :

" Waar verzoekster de schending aanvoert van de Richtlijn 2004/38 volstaat het te stellen dat deze richtlijn is omgezet in het nationaal recht (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2845/001). Verzoekster toont niet aan welk artikel van de Richtlijn niet of foutief zou zijn omgezet in het nationaal recht, zodat zij zich niet meer op de directe werking van de bepalingen van deze richtlijnen kan beroepen. "

Verzoekers beschouwingen falen in rechte en in feite, en kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie na zorgvuldig onderzoek tot de vaststelling is gekomen dat blijkens de voorgelegde stukken de inkomsten van de Belgische partner ruim onvoldoende waren om een effectieve tenlasteneming van verzoeker te verzekeren.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers aanvraag tot gezinshereniging diende geweigerd te worden, met bevel om het grondgebied te verlaten.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclus. Tevens is de beslissing ten genoegen van recht met motieven omkleed. Er wordt zowel verwezen naar de juridische als naar de feitelijke grondslag van de beslissing en er wordt naar behoren toegelicht om welke reden verzoeker niet aan de wettelijke vereisten voldoet.

De uiteenzetting van verzoeker kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het eerste middel is ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.

(...)

In een vierde middel beroept verzoeker zich op een schending van:

- de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen ;
- artikel 62 van de Vreemdelingenwet;
- de materiële motiveringsplicht ;
- het redelijkheidsbeginsel.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R. V. St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.).

Ten overvloede merkt de verwerende partij op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Verder laat de verwerende partij gelden dat:

- verzoeker tevens de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht,
- het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001),
- wanneer verzoeker in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat deze van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden.

De verwerende partij zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De verwerende partij laat gelden dat verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op het arrest Chakroun van het Hof van Justitie dd. 04.03.2010. In dit arrest oordeelde het Hof dat lidstaten van de Europese Unie wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar geen minimuminkomen mogen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan. Het Hof oordeelde dat verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld.

Dienaangaande laat de verwerende partij gelden dat uit de bestreden beslissing geenszins blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie een absolute minimumnorm heeft gehanteerd (met name 120% van het leefloon), zonder rekening te houden met de specifieke elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken.

De gemachtigde van de staatssecretaris besliste terecht dat geen afdoende bewijs werd geleverd van stabiele en regelmatige inkomsten van verzoekers Belgische partner, die volstaan om een effectieve tenlasteneming van verzoeker te verzekeren. In het arrest Chakroun verbiedt het Hof van Justitie geenszins dat een dergelijk bewijs wordt geëist door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie.

De verwerende partij merkt op dat artikel 10 §5 van de Vreemdelingenwet uitsluitend stelt dat aan de voorwaarde van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 30 van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. De verwerende partij laat gelden dat deze bewoordingen niet inhouden dat onder het gestelde minimum geen gezinshereniging wordt toegestaan.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie na zorgvuldig onderzoek tot de vaststelling is gekomen dat de aangebracht inkomsten ruim onvoldoende waren om een effectieve tenlasteneming van verzoeker te verzekeren.

Verzoeker beperkt zich tot het louter stellen dat 'de behoeftenanalyse niet is gemaakt zodat de beslissing moet worden vernietigd' en hij beperkt zich derhalve tot een louter theoretisch betoog zonder in concreto aan te tonen welk bijkomend onderzoek had moeten worden uitgevoerd, gelet op de daadwerkelijk voorgelegde stukken, en om welke redenen hij meent dat zulk bijkomend onderzoek tot een andersluidende beslissing had kunnen leiden. Verzoeker toont dan ook niet aan welk belang hij heeft bij zijn beschouwingen dienomtrent, terwijl de wettelijke bepalingen ter zake het ontbreken van de behoeftenanalyse niet sanctioneren met een absolute nietigheid.

De verwerende partij benadrukt nog dat de bestreden beslissing geenszins tot gevolg heeft dat verzoeker van zijn gezin wordt gescheiden, doch enkel dat hij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat hij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing ontzegt verzoeker niet op absolute wijze de mogelijkheid om in de nabijheid van zijn partner te verblijven.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers aanvraag tot gezinshereniging diende geweigerd te worden, met bevel om het grondgebied te verlaten.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

Tevens is de beslissing ten genoegen van recht met motieven omkleed. Er wordt zowel verwezen naar de juridische als naar de feitelijke grondslag van de beslissing en er wordt naar behoren toegelicht om welke reden verzoeker niet aan de wettelijke vereisten voldoet. Het vierde middel kan evenmin worden aangenomen.”

2.3 In essentie stelt verzoeker dat de gemachtigde de aanvraag onzorgvuldig heeft onderzocht door geen concrete behoefteanalyse te doen en daaromtrent niet afdoende te motiveren, terwijl er concrete elementen aanwezig zijn die bij deze behoefteanalyse in rekening hadden kunnen worden genomen. Hij verbindt hieraan de schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid”.

2.4. Uit deze duidelijke bepaling volgt dat de gemachtigde gehouden is een onderzoek te voeren naar de eigen en specifieke behoeften van verzoeker indien de bestaansmiddelen die zijn bijgebracht niet voldoende zijn aangetoond met toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt omtrent de voorgelegde bestaansmiddelen van de referentiepersoon het volgende gesteld:

“Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.’
Betrokkene legt ter staving van de bestaansmiddelen een pensioenfiche van de Belgische onderdaan voor waaruit blijkt dat deze laatste een maandelijks overlevingspensioen krijgt van ongeveer 862,77 euro. Het gemiddelde voor het gehele jaar 2012 was gelijk aan minder dan 1000 euro per maand.
Aangezien de armoedegrens voor een alleenstaande in België 1000 euro bedraagt, ligt het inkomen van de Belgische partner voor haar alleen al onder deze armoedegrens. Rekening houdend met het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, ligt dit veel te laag om een minimum aan waardigheid voor zowel betrokkene als voor zijn partner te garanderen. Bijgevolg is het risico reëel dat betrokkenen ten laste zullen vallen van de Belgische openbare overheden.”

Het Grondwettelijk Hof heeft gesteld dat de gezinshereniging niet wordt verhinderd indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het vermelde referentiebedrag. In dat geval moet de gemachtigde, volgens artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet verplicht in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.55.2) (zie ook RvS 19 december 2013, nr. 225.915 waarin werd geoordeeld dat het bedrag van 120% van het leefloon slechts een referentiebedrag is en geen minimumbedrag waaronder elke gezinshereniging moet worden geweigerd).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde, zonder een verder onderzoek te doen naar de bestaansmiddelen die verzoeker en zijn partner nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden, geoordeeld heeft dat het maandelijks overlevingspensioen van ongeveer 862,77 euro van de referentiepersoon onder de armoedegrens ligt

zodat zij een risico lopen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. In weerwil van wat de verwerende partij in haar nota betoogt, houdt voormeld motief niet in dat zij *in concreto* heeft onderzocht welke bestaansmiddelen de verzoeker en zijn partner in hun specifieke omstandigheden nodig hebben om niet ten laste te vallen van de openbare overheden.

Verzoeker voert, wat betreft de voor hem en zijn partner noodzakelijke bestaansmiddelen onder meer aan dat zijn partner ook een leefloon ontvangt van € 213,51 per maand en kinderbijslag voor vier kinderen.

De verwerende partij stelt dienaangaande dat deze informatie niet ter beoordeling werd voorgelegd aan het bestuur en dat zij niet verplicht is om dienaangaande verdere informatie op te vragen.

Evenwel indien de gemachtigde van oordeel was dat er onvoldoende gegevens voorlagen om de behoefteanalyse op een zorgvuldige wijze uit te voeren, had hij de nodige documenten en inlichtingen moeten opvragen, zoals voorzien in artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Het feit dat deze bepaling de mogelijkheid, en niet de wettelijke verplichting inhoudt, doet geen afbreuk aan het gegeven dat de gemachtigde zich in deze zaak in het kader van haar zorgvuldigheidsplicht had moeten informeren om de wél wettelijk verplichte behoefteanalyse te maken. De verwerende partij kan dan ook niet gevolgd worden in haar betoog dat zij geen rekening kan houden met de elementen die verzoeker aanbrengt die bij de behoefteanalyse hadden kunnen worden betrokken daar deze niet voorlagen bij de aanvraag.

Gelet op wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf niet is gesteund op een zorgvuldig onderzoek naar alle aspecten van de zaak. De bestreden beslissing mist in die zin dan ook een deugdelijke materiële grondslag in het licht van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet.

De middelen zijn in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde kan *in casu* immers geen bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan verzoeker zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of zijn aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van 17 april 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng juni tweeduizend veertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN